

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Historia De Sanctissima Cruce Caravacensi

Robles, Juan de

Augustae Vind., 1619

XIV. Alia miracula S. Crvcis Carauacensis beneficio patrata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64232)

nata conterminis, S. CRUCEM fore munimentum & propugnaculum hostibus fidei nulla vi referandum. quod euentus paulò post docuit. Nam ex vna parte Christiani quatuor ciuitates celebres occuparunt, Iacn, Vbedam, Cordubam & Hispalim: ex altera, licet ferius, Granatam, totumque illud regnum suæ ditioni adiecerunt. Notandum etiam S. Veram CRUCEM Carauacensem ab autoribus frequenter, breuitatis causa, tantum *Crucem miraculi*, vel *Crucem miraculosam* vocari.

CAPVT XIV.

MIRACVLA ALIA S. CRVCIS CARAVACENSIS beneficio patrata.

ANNO MCCCLXXX. Mauri ex regno Granatensi pacti sunt cum quodam ciue Carauacensi, cuius nomen non exprimitur, ne in posterorum dedecus vergat, vt acceptis muneribus oppidum eis sine tumultu traderet. Consensit miser, diem & modum præscripsit, & iam res inibi erat, vt vrbs inuaderetur. CRUX tamen voluntate numinis præuertit exitium, maioresque solito intrancam edidit pulsationes. Nec mirum; proditio enim matris à filio facta longè grauius crimen est, quàm reliqua cuiuscunque generis. Populus itaque signis consuetis per vigiles & speculatores admonitus, confestim arma corripuit. Iam hostes vrbi propinquabant, feria VI. sanctioris hebdomadæ, quæ fuit quarta Aprilis, cum, haud dubium à proditore, edocentur ciues esse ad arma vocatos, & ad resistendum quàm optimè instructos. Mauri igitur vltèrius progressi, ad pagum Campoloy peruenerunt, inueneruntque puerum annorum tredecim Ginesium, filium Iacobi de Fuen-Salida, proauis mei, quem eius gregis custos inter dumeta absconditum reliquerat, vt ipse commodius in collem quendam præcelsum fugiendo manus hostiles euaderet. Sed dum vnus ex Mauris illuc transit, equus repentino terrore consternatur. Sessor, vt causam exploret, oculis lustrat omnia, circumspicit, videtque puerum, & septies hasta grauitè vulnerat: quam barbaram crudelitatem ipsimet Mauri, vt postea intellectum est, improbarunt. Pastor vbi equites præteruectos de colle prospectat, descendit, quatit puerum, & inue-

& inuenit enim iam cum morte quasi colluctantem; quoquo tamen modo in humeros leuatum reportat in domum herilem. Parentes eum statim deuouent sanctissimæ CRUCI, spondentque eum in Ecclesiastico ordine DEO militaturum, si sanitati restitua- tur. Restitutus igitur præter hominum opinionem, & applicatus litterarum studijs, tantum profecit, ut in sacerdotum censum sit relatus, & adscriptus Ordini S. Iacobi in conuentu de Veles, ubi etiam uiuebat quidam eius patruus Alphonfus de Fuen-Salida. Temporis decursu idem Ginesius parœciam administtrauit in oppido Moratalla, ætatemque produxit ultra centum & quindecim annos. Anno enim MDXL. adhuc superstitem, superstites etiamnum multi nouerunt, tam Moratallæ quàm Carauacæ.

Vt ad Mauros spe sua delatæ reuertamur, hi die Paschatis, sexta scilicet Aprilis, oppidum Ciezæ subito aduentu obruerunt, diripuerunt, ignem ædibus iniecerunt, Christianosque captiuos abduxerunt, & spolijs onusti reditum pararunt. Sed innotuit factum Carauacensibus, & per Carauacenses Lorcensibus, qui iuncto agmine prædatoribus obuiam exierunt, præliumque atrox commiserunt dubio Marte, quia Mauri multitudine superiores. At Christiani in hoc periculo memores CRUCIS Carauacensis, quam illic apparuisse uetus traditio habet, auxilium eius supplicibus uotis implorant, tantaque contentione in densas Maurorum acies incurrunt, ut partem ceciderint, partem in fugam uerterint, captiuis & spolijs relictis. Quis hic non cognoscat præsentem DEI o- pem, quam per CRUCEM suis cultoribus impendit, viresque cœli- tus immisit?

Anno MCDXXXII. se stitit Carauacæ religiosus quidam ex monasterio S. Francisci Obedano, cui grauis ægritudo facultatem audiendi & loquendi ademerat. Deduxit eum mater ex materna commiseratione ad sacellum S. CRUCIS, DEVMQUE precibus infimis sollicitauit, ut filio usuram sensuum pristinaam redhibere dignaretur. Vix orandi finem fecit, & ille loqui & audire potuit sine impedimento.

Anno MCDLXXIV. Commendator Carauacensis Ioannes de Haro, falsus est coram Petro Fernandez Botia, oppidi Iudice ordinario, se sacellum aliquando ingressum ut precibus ad altare
S. CRUCIS

S. CRUCIS fundendis operam daret, quibus dum attentius inſtat, caſu aduertit lampadem penſilem extinctam. Iubet igitur famulos lumen adferre, & venerationis ergo accendere. Sed antequam quisquam manum lampadi adinuet, videt eam per ſe accenſam ardere, & clariffimo lumine exſplendescere. Teſtes oculati fuerunt multi huius miraculi, & DEVM venerati in voces laudis & admirationis eruperunt. Quis ex hoc non manifeſtè colligat cœleſtes genios, huic ſancto theſauro ad perpetuam cuſtodiam aſſiſtere, & gloriari quòd quaſi Sacriſtanorum officio fungantur, accendant, foueant lampades, & viliffima in ſpeciem miniſteria obeant? Nihil enim arbitrantur ſua dignitate indignum, cùm conſiderant hanc CRUCEM eſſe partem CRUCIS, in qua noſter & eorum Dominus pendere & exſpirare non abhorruerit.

CAP. XV.

S. CRUX A MORTIS PERICULO MAVRVM,
ſimulq; Chriſtianum captiuum eripit.

TAM latè patent beneficia, quæ clementiſſimus DEVS per S. CRUCEM hominibus elargitur, vt non modò ad Chriſtianos, & in matris Eccleſiæ gremio enutritos, verùm etiam ad alienos & à fide noſtrâ extorres ſeſe extendant. Poſſem huius generis plura in medium adferre exempla, ſed, omnibus prætermiſſis, vnum ſeligam illuſtrius, cuius teſtimonium in archiuo continetur. Die quadam Dominica, quæ fuit x. Octobris, anni M c c c l x x i i. Carauacam venit Alphonſus de Morote, ab oppido Morote ſic cognominatus, ſecumq; adduxit Maurum quendam Benalique appellatum, & nullis vinculis conſtrictum, alter autem, Chriſtianus ſcilicet, geminas compedes ferreas ſexaginta pondò geſtabat; qui ſolemni iuramento confirmauit ſe fuiſſe in ciuitate Baza captiuum cuiusdam Mauri Salin-Abendega. Dum autem die quadam mœſtus & anxius iaceret, audiit illum ſuſpiria ex imis præcordijs trahentem Maurus Benalique, & rogauit cur ingemiſceret? ad quem Alphonſus: Quid nî, ait, gemitu conteſter meum infortunium? Captiuum me vides; ad libertatem & patriam ſuſpiro. Eſto, inquit Maurus, tenax ſilentij Alphonſe, & ſecretum auribus tuis committam.